

[Thestrup.]

væsentligt på grund af det miljø, hvori de er opvokset, og hvori de lever, væsentligt på grund af, at de har en asocial indstilling.

Mit parti er enig med disse to fængselsledere i denne betragtning, men vi mener ikke, man kan se bort fra, at der foreligger en del tilfælde, hvor straffen mere tilsigter at give en svag karakter en alvorlig advarsel og at tilgodese generalpræventive synspunkter end egentlig at skabe en omstilling af den pågældendes holdning til samfundet, nemlig de tilfælde, hvor hans holdning som sådan er god nok, men hans karakter har været for svag. Vi mener, at i sådanne tilfælde vil det ofte være rimeligt at sætte mindstetiden til 4 måneder i stedet for 9 måneder. Idet vi henstiller, at der tages det fornødne hensyn til, at en så tidlig løsladelse som efter 4 måneders forløb kunne anvendes i tilfælde, hvor der ikke kommer en sådan omstilling, som jeg her har nævnt, på tale, kan vi gå ind for denne bestemmelse.

Med disse bemærkninger, og idet jeg ganske kan tiltræde det, som de to ærede tidligere ordførere har sagt, skal jeg anbefale de af den højtærede justitsminister stillede og af udvalget tiltrådte ændringsforslag, medens jeg anbefaler at stemme imod det af mindretallet stillede ændringsforslag.

Else-Merete Ross: Det radikale venstre kan anbefale at stemme for de ændringsforslag, der er stillet til forslag til lov om ændringer i forskellige lovbestemmelser om straf, konfiskation m. v. Ændringerne er af redaktionel art.

Hvad angår lovforslaget om ændringer i straffeloven, skal jeg, da udvalgets betænkning giver ret indgående oplysninger om de spørgsmål i forbindelse med prøveløsladelse, der har været drøftet i udvalget og ved vore anstaltsbesøg, og da de ærede foregående ordførere desuden har omtalt dem, undlade at gentage, hvad der allerede er sagt.

Jeg skal nøjes med at fremhæve den betydning, det for mig og sikkert også for udvalgets øvrige ikke-jurister har haft at få lejlighed til at se de fem anstalter og tale med deres ledere og øvrige personale. Ingen steder benyttede man ordet fanger. Nogle

vil måske mene, at det ikke spiller så stor rolle, hvilket ord man anvender for at betegne de frihedsberøvede; men mig forekommer det nu meget oplysende for den indstilling, der herskede de forskellige steder. Ét sted talte man om patienterne, et andet sted om eleverne, et tredje sted om de unge. Overalt syntes man at gøre alt for, at livet i anstalten kunne forme sig som en så tryk og, hvis man ikke vil misforstå udtrykket, så normal tilværelse som muligt, hvor de pågældende mødte varme og forståelse og hjælp til at komme igennem deres vanskeligheder og følte, at de, der havde med dem at gøre, kunne lide dem og havde respekt for dem som mennesker. Under opholdet søgte man gennem arbejde, uddannelse og behandling at gøre dem egnede til senere at glide ind i tilværelsen uden for anstalten og klare sig fri af kriminalitet. Jeg føler den største beundring for den idealisme og hengivenhed i arbejdet, som prægede alle de ledende, vi kom i forbindelse med, ikke mindst når man tænker på, hvor mange skuffelser disse mennesker trods alle deres anstrengelser alligevel kommer ud for med deres vanskelige klientel.

Angående betegnelsen „løsladelse på prøve“ skal jeg henstille, at straffelovsrådet søger at finde en anden betegnelse, så udtrykket ikke misforstås som usikkerhed hos myndighederne angående løsladelsens forvarlighed.

Ministeren har lovet at overveje, om det ville være hensigtsmæssigt både af hensyn til beskæftigelse og tilsyn at samle de dømte militærnægtere fra Jehovas Vidner på ét sted og ikke på 4 steder som nu. Da de ikke er kriminelle i sædvanlig forstand og ikke foretager flugtforsøg, er det nærliggende at tro, at de kan anbringes på en sådan måde, at der ikke kræves så meget tilsynspersonale, som hvor det drejer sig om andre indsatte.

Inden ministeren foreslog ophævelsen af § 225, stk. 4, var der indhentet oplysninger fra de militære myndigheder, børneforsorgsmyndighederne og politiet, som alle ikke mente at kunne påvise, at bestemmelsen har medført en begrænsning af den homoseksuelle prostitution. Rigsadvokaten mener, at stk. 4 kan have medført en begrænsning af prostitutionen blandt de 15—18-årige, men at materialet ikke er tilstræk-